

Следъ привечерната закуска децата и ржководителитѣ на лѣтовещето се запжтиха къмъ сѣчището, гдето отдавна не бѣха ходили.

Когато газѣха бистрата струя на водопоя, едно босо, чорлаво момче, съ лице напукано и пършасало отъ слънцето, съ дрипава риза на плещитѣ и съ разнищени потурки побѣгна задъ канаритѣ.

— Е, Дрипльо, Дрипльо! Скри се, скри се! — заплѣскаха децата.

Учителитѣ имъ се скараха, и редицата навлѣзе въ вѣковната букова гора. Тукъ-тамъ чукаха кълвачи и пискаха непознати птици. По сѣнчеститѣ пжтеки бѣше тихо и страшно. Пукаха само сухитѣ сжчки и бѣбрѣха малкитѣ, изплашени лѣтовници.

Изведнажъ гората орѣдѣ и подъ крайнитѣ клони лѣсна зелена полянка, окичена съ пѣстри цвѣтя. Децата полетѣха натамъ.

— Кжпани, кжпани! А, и малини има! Тичайте насамъ!... Насамъ!...

Изгубиха се като овце изъ бодливитѣ храсти. Учителитѣ застанаха на върха и загледаха на югъ. Подъ вечерното небе тамъ се ширѣха нивитѣ на равна Тракия.

Отъ къмъ Св. Никола бавно се надигна облакъ. Порастна, порастна, притъмнѣ и неочаквано изтрещѣ. Учителитѣ трепнаха. Свирката писна за сборъ, ала малкитѣ не се откжснаха отъ храститѣ.

Слънцето угасна. По руменитѣ лица удариха първитѣ едри капки. Чакъ тогава немирнитѣ козлета чуха тревожната пищялка и припнаха. Докато провѣратъ тука ли сж всички, гората запищѣ зловещо.

Клонитѣ засѣскаха и размѣтаха отбруленитѣ листа. Тънкитѣ роклички се надуха, като балончета. Момчетата стиснаха шапкитѣ си.